

Jana Plauchová: *Po oblakoch nikto nechodí obutý* (ukážka)

Faith netušila, prečo do agentúry, ktorá si hovorila Somniorum, zašla. Čo si od toho sľubuje. Nemôže predsa ísť o nič iné než o chorý žart. Alebo možno o skrytú kameru. Teraz sa na nej určite baví kopa divákov. Napriek tomu ale nasledovala ženu, ktorá sa jej predstavila ako Mira. Obe sa vystrojené, v terénnej obuvi a s ťažkými batohmi, vyviezli lanovkou. Potom zamierili na pre Faith nie neznámy turistický chodník. Obloha bola iskrivo modrá, vzduch svieži, na horskom hrebeni kamene a osirené fľačky snehu. Faith neopúšťala zvedavosť, kam až ju Mira povedie.

Keď si myslela, že to nevidí, hádzala podozrievavé pohľady na Miru. Pri prvom stretnutí, ešte v kancelárii sídla Somniorum, odhadovala, že môže byť aj dvakrát staršia než ona, čiže jej tiahne na sedemdesiatku. Dojem povzbudzovala záplava jej rovných, hrubých, tmavosivých vlasov. No z toho, ako čiperne napredovala po krivolakom kamenistom teréne, Faith usúdila, že Mira bude oproti prvotnému odhadu možno aj o viac než desať rokov mladšia. Len vyzerala tak staro. Napokon, ani Faith už nepôsobila mladým dojmom. Udalosti posledných rokov spôsobili, že vyzerala strhane a ubolene.

Udalosti posledných rokov... Faith si uvedomila, že je zase pri tom. Žeby sa na túto šialenosť dala preto, aby jej absurdná ponuka z internetu na chvíľu vytesnila myšlienky na Audrey? Alebo preto, aby získala dôvod – čo aký smiešny – znova sa prevetrať na horách? Faith bývala vášnivou turistkou a rekreačnou horolezkyňou. Životné straty spočiatku túto jej vášeň povzbudzovali. Usilovala sa rozchodiť všetko, čo sa jej stalo, najprv opustenie partnerom, potom Audreinu chorobu. Posledný rok však nešla skoro nikde. Bolo celkom fajn opäť cítiť chladný vzduch v pľúcach, horské slnko na tvári, kĺby zaťažené otupujúcou námahou.

Ibaže nie dost' fajn. Nič nebolo dost' fajn.

„A sme tu,“ povedala Mira idúca pár krokov pred ňou. „Dáme si pauzu.“

Faith otupene prikývla a mechanicky si zložila batoh. Inak to ani nešlo, len dať si pauzu a obrátiť sa na spätočnú cestu. Chodník tu totiž končil. Na tabuli stála výstraha a pod ňou zráz. Faith to vedela, už tu kedysi bola.

Mira si sadla na lišajníkom porastený kameň a vyzula si turistické topánky. Potom vytiahla fľašu. Celý čas sa usmievala – hýrila dobrou náladou, ktorá na Faith pôsobila rozčulujúco. „Počasie nám vyšlo skvele! Pozrite na tú nádheru.“

Dookola, zhruba na svojej výškovej úrovni, videli hrebene ďalších kopcov. Vystupovali z hladiny bielych oblakov ako ostrovy z oceánu. Len občas sa trhali, maznali so skalami,

splývali so snehom v dial'ke. Teplotná inverzia. Široko--d'aleko nezahliadli ani jediného človeka.

„Krásny výhľad, však?“ nedala sa odbit' Mira.

Faith si opatrne sadala, obozretne d'aleko od Miry. Jej omnoho mladšia tvár možno teraz odhaľovala viac vrások ako tvár jej sivovlasej sprievodkyne. „Áno, ale...“

„Ale?“ chytila sa toho Mira.

Faith pokrčila plecami. Nestávalo sa jej, aby sa niekto zaujímal o koniec vety, ktorú zámerne nenechala doznieť. Ostatne, čo by povedala? To, že rozumovo chápe, že ide o krásny pohľad, ale jej srdce to tak už nie je schopné vnímať?

„Viem, čo cítite,“ začala Mira.

To teda neviete, pomyslela si Faith pri spomienke na malú Audrey.

„Vidíte pred sebou úžasnú scenériu, ale zároveň si zoči--voči nej uvedomujete, aká ste spútaná. Pozeráte sa na množstvo miest, množstvo nádherných vrcholov a dolín, kde zrazu zatúžite byť, ale dobre viete, že kým by ste sa tam dostali, boli by ste spotená, unavená a nestálo by to za to. Až keď hľadáte na svet z výšky, uvedomíte si, aké je vaše telo neschopné, bol'ové a ťažké, a že vám nikdy nedá to, čo skutočne chcete.“

Fatih na ňu prekvapene pozrela. Nikdy nad tým takto neuvažovala, ale keď Mira prehovorila, vedela, že sa trafila. Našla jeden z dôvodov, prečo jej nová klientka od horskej turistiky upustila. Pretože aj tá ju napokon priviedla k rovnakej bezmocnosti, akú pociťovala pri Audrey. Akákoľvek snaha skončila pri bezmocnosti.

„Kedysi by bol toto cieľ, po ktorom by ste sa obrátili naspäť,“ pokračovala Mira. „Vracali by ste sa s pocitom, že vaša cesta nestála za to. Ale dnes to bude iné. Dnes ste ba na začiatku. Prekonali ste najhoršiu časť a konečne príde niečo, čo vám námahu pri výstupe zaplatí.“ Vstala, nohy len v ponožkách na skalách. „Viem, že by to pre vás bolo ťažké. A zrejme by som vás ani nepresvedčila. Preto idem prvá.“

Faith na ňu len civela. Neuvedomila si, že vstala tiež. Ústa sa jej otvorili, a keď prišla na to, čo chce Mira urobiť, vydral sa jej z nich krátky výkrik: „Nie!“

Ale už sa stalo. Mira sa vrhla z útesu. Faith nehybne upierala zrak na Mirin batoh a topánky. Nahovárala si, že sa to neudialo, nie jej. K tým všetkým životným skúškam nemôže byť ešte aj svedkyňou samovraždy nejakej pomätenej stareny. Mátožným krokom sa približovala k okraju zrázu. A cezeň sa odrazu preniesol Mirin veselý hlas: „Tu som!“